



1

Rayford Steele visa la o femeie pe care n-o atinsese nicio dată. În timp ce Boeing-ul 747, cu toate locurile ocupate, zbura deasupra Atlanticului, condus de pilotul automat, pe ruta care-i permitea să aterizeze la Heathrow la ora 18.00, Rayford își îndepărtase din minte orice gând despre familia sa.

Cînd se va imprimăvăra, o să petreacă ceva timp cu soția și cu fiul lor de doisprezece ani. Va veni și fiica lor, de la colegiu... Dar acum, în timp ce copilotul moțăia, Rayford își imagina zîmbetul lui Hattie Durham și se gîndea la următoarea lor întîlnire.

Hattie era stewardesa-șefă. Raymond n-o văzuse de mai mult de o oră.

Pe vremuri, Raymond abia aștepta să ajungă acasă, la nevastă. Irene era atrăgătoare și plină de viață, chiar dacă împlinise patruzeci de ani. Însă, în ultimul timp, se săturase de pasiunea obsesivă pe care o făcuse pentru religie. Numai despre asta vorbea.

Rayford Steele n-avea nimic împotriva lui Dumnezeu. Chiar îi plăcea să se ducă, uneori, la biserică. Dar de cînd Irene fusese racolată de o congregație măruntă și se ducea în fiecare duminică la biserică și la cursurile biblice săptămînale, Rayford începuse să nu se mai simtă în largul lui. Oamenii din biserică aceea nu-ți acordau prezumția de nevinovăție, imaginîndu-și

despre tine numai lucruri bune și lăsându-te să-ți vezi de treabă. Dimpotrivă, indivizii îl întrebaseră direct ce rol juca Dumnezeu în viața lui.

– Mă binecuvîntează în toate, răspunsese el zîbind, iar replica pâruse să-i mulțumească.

Numai că Raymond găsea tot mai des motive ca să fie ocupat duminica.

Încerca să-și spună că bigotismul soției îl făcea s-o ia razna. Dar știa că de vină era propriul lui libido.

Iar Hattie Durham arăta teribil de bine. Nimeni nu l-ar fi contrazis în privința asta. Îi plăcea la ea faptul că obișnuia să-l atingă. Nimic nepotrivit, nimic provocator. Pur și simplu îi atinge brațul cînd se strecura pe lingă el sau își așeza ușor mîna pe umărul lui, cînd stătea în spatele scaunului său, în cabină.

Dar nu numai atingerea sa îl făcea pe Rayford să se bucure de compania ei. Își dădea seama din expresia ei, din comportarea ei, din priviri, că-l respecta și-l admira. Cel puțin. Nu știa dacă femeia era interesată de altceva... Putea doar să speră că era. Și asta și făcea: spera.

Petrecuseră ceva timp împreună, pălăvrăgind ore în șir la masă sau la o băutură, uneori împreună cu colegii de zbor, alteori singuri. N-o atinsese nici cu un deget, dar se priviseră în ochi și, poate, zîmbetul lui o făcuse să înțeleagă...

Poate azi. Poate în dimineața asta, dacă bătaia ei codificată în ușa cabinei nu-l va trezi pe secund, își va pune mîna lui peste mîna ei, aflată pe umărul său într-un fel prietenesc, care ei să-i pară drept primul pas din partea lui către o legătură...

Și va fi chiar primul. Nu era un puritan, dar n-o înșelase niciodată pe Irene. Avusese o grămadă de ocazii. Se simțise vinovat mult timp, din cauza unei partide de smotoceală, de care avusese parte la o petrecere de Crăciun dată de companie, cu doisprezece ani în urmă. Irene rămăsese acasă, gravidă în luna a noua cu fiul lor, Ray jr.

Deși cherschelit, Rayford fusese destul de deștept să plece devreme de la petrecere. Evident, Irene observase că băuse, dar nu avusese motive să-l bănuiască de altceva pe căpitanul ei cel corect. El fusese pilotul care băuse cîndva două Martini, în timpul întreruperii zborurilor la O'Hare, din cauza viscolului, și care anunțase că va rămîne la sol, după ce vremea se va limpezi. Se oferise să plătească aducerea unui pilot care să-l înlocuiască, dar compania Pan-Continental fusese atît de impresionată de gestul lui, încît, în loc să-l pedepsească, îl prezentase ca un exemplu de disciplină și înțelepciune.

Peste două ore, Rayford va fi primul care va vedea semnele dimineții, paleta de culori pastelate, care vor semnala zorii ce nu prea aveau chef să se arate peste continent. Pînă atunci, beznă ce se vedea pe ferestre va fi de nepătruns. Pasagerii amețiți sau adormiți trăsese răzulelele, scosese perne și pături. Avionul era un loc cuprins de beznă și de zumzetul motoarelor, în care toată lumea dormea. Cu excepția cîtorva plimbăreți, a însoțitoarelor de bord și a celor ce trebuia să-și satisfacă necesitățile naturale.

Așadar, la acea oră întunecată de dinaintea zorilor, întrebarea era dacă Rayford Steele trebuia să riște pentru o relație nouă, incitantă, cu Hattie Durham. Își stăpîni un zîmbet. Încerca să se înșele singur? Cineva cu reputația lui putea să facă altceva în afară de a visa că are de-a face cu o femeie mai tină decît el cu cincisprezece ani? Nu mai era atît de sigur de el. Dacă Irene n-ar fi luat-o razna cu biserica ei...

Va înceta ea vreodată să-și facă de lucru cu chestiunile legate de sfîrșitul lumii, cu dragostea lui Iisus, cu mîntuirea sufletelor? În ultimul timp citea tot ce-i pica în mînă despre Înălțarea la Cer.

– Poți să-ți imaginezi, Rafe, îl întrebese ea exultînd, că Iisus se va întoarce ca să ne ia înaintea să murim?

– Da, răspunsese el, privind-o pe deasupra ziarului. O chestie ca asta m-ar ucide!

Gluma lui n-o amuzase.

– Dacă n-aș ști ce mi se va întâmpla, n-aș vorbi! se răstoise ea.
 – Știu ce-o să mi se întâmple, insistase el. O să fiu mort, decedat, terminat. Dar tu o să zbori drept în rai !

Nu voise s-o supere. Doar glumise. Cînd Irene dăduse să plece, se luase după ea, o luase în brațe și încercase s-o sărute, dar ea îl respinsese.

– Hai, Irene, zisese el, recunoaște că majoritatea oamenilor va cădea pe spate cînd o să-L vadă pe Iisus, întorcîndu-se după toți cei buni.

– Ți-am spus de nenumărate ori, replicase ea, izbucnind în plîns. Cei izbăviți nu sînt oameni buni, sînt...

– Doar iertați, da, știu, spusese el, simțindu-se respins și vulnerabil chiar în casa lui. Dacă lucrurile astea te fac să te simți bine, n-ai decît să crezi în ele, adăugase el, întorcîndu-se la ziarul lui.

– Cred doar ce spune Biblia, încheiase discuția Irene.

Rayford ridicase din umeri. Ar fi vrut să-i spună: „E tocmai bună pentru tine!” Dar ar fi înrăutățit și mai mult situația. Într-un fel, o învidiase pentru încrederea în sine, dar, de fapt, o categorisise ca fiind o persoană emotivă și sentimentală. Nu voia s-o spună, dar era mai deștept, da, mai inteligent decît ea. Credea în reguli, sisteme, legi, modele, în lucrurile pe care le poți vedea, simți, auzi și atinge.

Dacă Dumnezeu putea fi integrat acestora, bine. O putere superioară, o făptură care ne iubește, o forță dincolo de legile naturii – foarte bine! În cazul asta, putem să ne rugăm și să-i înălțăm imnuri, să ne mîndrim cu faptul că putem fi buni unii cu alții, iar apoi să ne întoarcem la treburile noastre. Teama cea mai mare a lui Rayford era că această fixație religioasă nu se va potoli, ca alte pasiuni anterioare ale lui Irene. O vedea deja sunînd pe la uși și întrebînd dacă poate să citească un verset, două... Dar îl cunoștea prea bine ca să-i pretindă s-o însoțească...

Irene devenise o adevărată fanatică, iar acest lucru îi permita lui Rayford să viseze la Hattie Durham, fără să se simtă vinovat. Poate ar trebui să-i spună ceva, să-i sugereze ceva, în timp ce se vor strecura prin aeroportul Heathrow, către stația de taxiuri. Poate chiar ceva mai devreme. Va îndrăzni să-i facă o declarație chiar acum, cu cîteva ore înainte de aterizare?

Lîngă o fereastră de la clasa întâi, un reporter stătea aplecat peste laptop-ul său. Opri calculatorul, promițîndu-și să revină la jurnalul său ceva mai tîrziu. La treizeci de ani, Cameron Williams era cel mai tînăr reporter principal din istoria prestigiosului *Global Weekly*. Spre invidia veteranilor echipei, sau publica primul știri de senzație, sau i se repartizau cele mai interesante reportaje din lume. Atît admiratorii, cît și dușmanii de la revistă îi spuneau Buck¹, pentru că el distrugea tot ce însemna tradiție și autoritate. Buck considera că duce o viață minunată, întrucît asistase la unele evenimente istorice cruciale.

În urmă cu un an și două luni, se dusese în Israel, ca să-l intervievez pe Chaim Rosenzweig pentru reportajul ce trebuia să țină prima pagină din numărul de 1 ianuarie al revistei. Urmarea a fost că trăise atunci cel mai bizar eveniment din viața lui.

Bătrînul Rosenzweig fusese singura alegere unanimă, din istoria lui *Global Weekly*, pentru „Omul Anului” în domeniul știrilor. De obicei, membrii redacției respingeau orice candidatură care ar fi semănat cu „Omul Anului” de la *Times*. Dar Rosenzweig se impunea de la sine. Cameron Williams se dusese la ședința redacțională pregătit să lupte pentru Rosenzweig și să se opună oricărei alte vedete a presei pe care ar fi propus-o ceilalți.

Fusese plăcut surprins cînd redactorul-șef, Steve Plank, începuse discuțiile spunînd:

¹ *To buck* – a sfărîma (n.tr.)

– Vrea cineva să nominalizeze pe altcineva decât pe câștigătorul premiului Nobel pentru chimie?

Redactorii se priviseră, clătinaseră din cap și se prefăcuseră că se pregăteau să plece.

– Gata, ședința s-a încheiat, zisese Buck. Steve, nu vreau să par insistent, dar știi că-l cunosc pe individ și că are încredere în mine.

– Nu te grăbi prea mult, cow-boy-ule, replicase un rival, care apoi i se adresase lui Plank. Îl lași pe Buck să stabilească singur ce are de făcut?

– S-ar putea, răspunsese Steve. Și ce dacă?

– Mă gîndeam că-i vorba de o chestie tehnică, de ceva științific..., mormăise inamicul lui Buck. Ar trebui să-i încredințezi reportajul specialistului în știință.

– Care să scrie ceva care să-l adoarmă pe cititor, comentă supărat Plank. Știi cu toții că autorii reportajelor de senzație se aleg din grupul ăsta. Că nu-i vorba de un reportaj științific, cum n-a fost nici primul articol pe care l-a scris Buck despre Rosenzweig. Trebuie scris astfel încît cititorul să cunoască omul și să înțeleagă importanța descoperirii sale.

– De parcă n-ar fi evident! A schimbat cursul istoriei.

– O să stabilesc astăzi cine va scrie articolul. Buck, mulțumesc că te-ai oferit! Presupun că și ceilalți ar vrea să-l scrie.

Pe figurile celor din încăpere se văzuse că-și doreau reportajul, dar Buck auzise însă șoptindu-se că blondul o să fie iarăși preferat. Și așa avea să se întîmple.

Încrederea șefului și concurența pe care i-o făceau colegii îl decisersă să se autodepășească de fiecare dată cînd publica. În Israel, Buck pătrunsese în mediul militar și se întîlnise cu Rosenzweig în același chibut, de la periferia Haifei, în care îi luase un interviu cu un an înainte.

Rosenzweig era un om fascinant, bineînțeles, dar descoperirea lui – sau invenția lui, pentru că nimeni nu știa cum s-o

categorisească – fusese, cu adevărat, știrea anului. Omul acela modest spunea că-i botanist, dar, de fapt, era inginer chimist și născocise un fertilizator sintetic care făcuse ca nisipurile pusturilor din Israel să devină încărcate de roade, ca o seră.

– Irigarea nu mai reprezenta de decenii o problemă, spusese bătrînul. Însă nu făceam decât să udăm nisipul. Invenția mea împreună cu apa, face ca nisipul să devină fertil.

Buck nu avea pregătire științifică, dar cunoștea totuși destule ca să clatine din cap, auzind declarația lui Rosenzweig. Invenția acestuia transformase iute Israelul în cea mai bogată țară de pe pămînt, care scotea un profit mai mare decât vecinii săi cei plini de petrol. Fiecare petec de sol producea flori și semințe, inclusiv cele ale unor soiuri ce nu fuseseră cultivate vreodată în Israel. Țara Sfîntă devenise capitala exporturilor, era invidiată de întreaga lume; șomajul fusese eradicat. Toată lumea prospera.

Prosperitatea adusă de formula miraculoasă schimbase cursul istoriei Israelului. Avînd bani și resurse, Israelul încheiase pacea cu vecinii săi. Comerțul liber și trecerea ușoară a granițelor le permiteau tuturor celor care iubeau acea țară să o viziteze. Dar nimeni nu avea acces la acea „rețetă”.

Buck nu-i ceruse bătrînului să-i dezvăluie formula chimică sau să-i arate mijloacele de securitate care-l apărau de vreun potențial dușman. Simplul fapt că fusese găzduit de către armată arăta importanța mijloacelor de siguranță. Menținerea secretului asigura puterea și independența statului Israel, care nu se bucurase niciodată de atîta liniște. Cetatea Ierusalimului devenise acum un simbol, în care era binevenit orice om pașnic. Bătrînii credeau că Dumnezeu îi răsplătea pentru secolele de persecuții îndurate.

Chaim Rosenzweig era onorat de către întreaga lume, admirat în propria-i țară și căutat de personalitățile întregii lumi. Îl proteja un sistem de securitate la fel de complex ca acela al unui șef de stat. Deși Israelul devenise prosper, conducătorii națiunii

nu erau proști. Rosenzweig răpit și torturat putea fi silit să dezvăluie secretul care putea revoluționa oricare altă națiune de pe glob.

Imaginați-vă ce-ar fi putut face formula lui miraculoasă din tundra vastă a Rusiei! S-ar fi putut face ca acele regiuni acoperite de zăpadă în cea mai mare parte a anului să înflorească? Să fi fost soluția renașterii națiunii care rămăsese în urma dezmembrării Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste?

Rusia era un gigant încă nedezmățit, cu o economie ruinată și cu o tehnologie înapoiată. Mai avea doar puterea militară și fiecare marcă economisită se cheltuia pe armament. Trecerea de la ruble la mărci nu fusese ușoară pentru națiunea aceea chinuită. Limitarea finanțelor mondiale la doar trei monede durase mulți ani, dar odată schimbarea făcută, mulți fuseseră mulțumiți. Toată Europa și Rusia foloseau numai marca. Asia, Africa și Orientul Mijlociu făceau comerț prin intermediul yenului. America de Nord și cea de Sud și Australia foloseau dolarul. Urma să se facă încă un pas, către o singură monedă valabilă pe tot globul, dar acele națiuni care făcuseră fără chef schimbarea nu aveau de gând s-o mai facă încă o dată.

Frustrată de inabilitatea de a profita de norocul Israelului și decisă să domine și să ocupe Țara Sfântă, Rusia lansase o ofensivă împotriva Israelului, în miez de noapte. Atacul devenise cunoscut sub numele de Pearl Harbour-ul rusesc. Din cauza interviului pe care i-l lua lui Rosenzweig, Buck Williams se afla în Haifa când avusese loc atacul. Rușii trimiseseră rachete balistice intercontinentale și bombardiere Mig cu încărcături nucleare. Numărul avioanelor și al focoarelor demonstra clar că aveau misiunea de a distruge totul.

Să spui că Israelul fusese luat prin surprindere, scrisese atunci Cameron Williams, însemna să spui că Marele Zid Chinezesc este lung. Când radarele israeliene descoperiseră avioanele rusești, acestea se aflau aproape deasupra lor. Cererile desperate de

ajutor ale Israelului către vecini și către Statele Unite fuseseră făcute simultan cu cererea de a cunoaște intențiile celor care le invadaseră spațiul aerian. Dar, în momentul în care Israelul și aliații săi putuseră să înjghebe ceva care să semene cât de cât a sistem defensiv, rușii ajunseseră de o sută de ori mai mulți.

Distrugerea urma să înceapă peste câteva secunde. Nu trebuia să aibă loc negocieri, nici târguiești de împărțire a bogăției cu hoardele din nord. Dacă rușii ar fi intenționat doar să-i intimideze și apoi să negocieze, n-ar fi umplut cerul cu rachete. Avioanele se puteau întoarce, dar rachetele fuseseră lansate asupra unor ținte.

Deci nu fusese vorba de un spectacol menit să ingenuncheze Israelul. Nu se transmisese nici un mesaj victimelor. Israelul nu primise nici o explicație pentru încălcarea granițelor sale. Trebuia să se apere, știind însă că primul val de atacatori va șterge, practic, țara de pe fața pământului.

În timp ce sirenele urlau, iar radioul și televiziunea îi sfătuiau pe cei deja osîndiți să-și caute vreun adăpost, Israelul se pregătea să se apere pentru ultima oară în istoria sa. Prima serie de rachete sol-aer lovi țintele, cerul se luminează din cauza mingilor de foc de un galben-portocaliu, dar acest lucru încetinea prea puțin ofensiva rusească, împotriva căreia nu exista apărare.

Toți cei care înțelegeau ce arătau ecranele radar interpretaseră exploziile asurzitoare din cer ca un semn al declanșării masacrului. Orice conducător militar care știa ce va urma se aștepta să scape de chinuri în câteva secunde, cînd bombe vor atinge pământul.

Din ceea ce vedea și auzea în tabăra militară, Buck Williams își dăduse seama că sfîrșitul era aproape. Nu exista scăpare. Însă, în timp ce noaptea se lumina ca ziua, iar exploziile groaznice, asurzitoare, continuau, nimeni dintre cei de la sol nu pătea nimic. Clădirile se zguduiau și trepidau. Totuși, nimic nu fusese lovit.

Afară, avioanele se izbeau de pământ, săpînd cratere. Fragmente din ele zburau în flăcări. Dar liniile de comunicații continuau să funcționeze. Nici un post de comandă nu fusese atins. Nu se raportau pierderi. Nu fusese distrus nimic.

Erau victimele unei glume sinistre? Sigur, primele rachete israeliene atinseseră avioanele rusești și făcuseră rachetele să explodeze prea sus ca să producă pagube la sol, în afară de incendii. Dar ce se întîmpla cu restul forței aeriene rusești? Radarul arăta că rușii trimisese răpăpe toate avioanele pe care le aveau, că păstrasera prea puține în rezervă, pentru propria apărare. Mii de avioane plonjau către orașele cele mai populate ale Israelului.

Zgomotul continuase, exploziile fuseseră atît de groaznice, încît conducătorii militari, veterani în războaie, își ascunseseră fețele în mîini, urlînd îngroziți. Buck își dorise întotdeauna să fie aproape de linia frontului, dar instinctul de supraviețuire îl oprise. Știa că va muri și îi veniră în minte gînduri bizare. De ce nu se însurase? Vor rămîne resturi ale trupului său, pe care să le identifice tatăl și fratele lui? Exista Dumnezeu? Moartea însemna sfîrșitul?

Se ghemuise într-un colț, simțînd nevoia să plîngă. Nu se așteptase ca războiul să fie așa. Își imaginase că va urmări totul dintr-un loc sigur, luînd act de petrecerea dramei.

După mai multe minute de la începerea holocaustului, Buck își dăduse seama că nu murise, nici cu trupul, nici sufletește. Nu simțea curaj, ci doar ceva deosebit. Va fi singura persoană din acel loc care va vedea și va ști ce-l ucide. Se dusese către ușa cu picioarele tremurînd. Nimeni nu-l băgase în seamă, nici nu-l avertizase. Se purtau ca și cum fuseseră toți condamnați la moarte.

Se sili să deschidă ușa către căldura de furnal, ferîndu-și ochii de lumina albă a vîlvătăii. Cerul ardea. Auzea avioane zburînd chiar prin foc, vedea rachete explodînd, care aruncau șuvoaie de flăcări în aer. Privea cu groază și uimire cum mașinăriile uriașe

de război picau din cer, asupra orașului, zdrobindu-se, arzînd. Dar cădeau între clădiri, pe străzi pustii și pe cîmpuri. Nici o explozie, cu atît mai puțin una atomică, nu se ridica în atmosferă, iar Buck stătea acolo, în căldură, cu figura acoperită de bășici și cu trupul acoperit de sudoare. Ce naiba se întîmpla?

Apoi începură să cadă bucăți mari de gheață cît mingea de golf, iar Buck fu șilit să-și acopere capul cu haina. Pămîntul se cutremură, trîntindu-l. Cu fața în jos, peste cioburile de gheață, simți ploaia curgînd peste el. Brusc, singurul zgomot ce se mai auzea fu al focului din cer, care începu să scadă în intensitate. După zece minute de tunete, focul se împrăstie, iar mingi de flăcări căzură pe sol. Fulgerele dispărură, la fel de iute cum apăruseră. Tăcerea se întinse peste țară.

În timp ce norii de fum erau îndepărtați de o briză blîndă, cerul nopții reăpăru, negru-albăstrui, iar stelele luceau pașnic, de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic.

Buck se întoarse în clădire, cu haina de piele udă în mînă. Clanța era încă fierbinte, iar conducătorii militari plîngeau și tremurau. Radioul transmitea rapoarte ale piloților israelieni. Se ridicaseră în aer doar ca să supravegheze ofensiva aeriană rusească, ce părea gata să-i distrugă.

În mod miraculos, nu existaseră pierderi de vieți omenești în tot Israelul. Buck ar fi putut crede că o eroare misterioasă făcuse ca avioanele și rachetele să se distrugă între ele. Dar martorii raportaseră că o furtună de foc, împreună cu ploaia, grindina și cutremurul, fusese cea care distrusese ofensiva.

Fusese doar o ploaie de meteoriți, care picase la momentul potrivit? Poate. Dar cum se explica faptul că mii și sute de bucăți incandescente de metal loviseră solul în Haifa, Ierusalim, Tel Aviv, Ierihon și Bethlehem, dărîmînd ziduri vechi, dar fără măcar a zgîria o ființă vie? Lumina zilei scosese la iveală prăpădul și dezvăluisese alianța secretă dintre Rusia și unele națiuni din Orientul Mijlociu, în principal Etiopia și Libia.